

ΝΑΡΧΙΑ

Καλοκαίρι 2000

Τεύχος 6^ο

ΕΙΜΑΣΤΕ • ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Περιοδικό
δρόμου

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Αναρχικοί Μυτιλήνης

«Έγινε κατανοητός; Δίδοντας ενατίον εστιασμένων»

Φ. Νίτος

Το κείμενο που ακολουθεί γράφτηκε με αφορμή την πρόσφατη αυτοκτονία ενός πρώην χρήστη ναρκωτικών που δεν μπορούσε να βρει δουλειά λόγω του κοινωικού παταίσιου. Πριν αυτοκτονήσει βίτεοσκοπήσε τον εαυτό του. Το βίτεο (ένα δριμύ κατηγορώ ενατίων του παταίσιου) προβλήθηκε μέχρι αργίας αν' τα Μ.Μ.Ε.

Είναι περίεργο πραγματικά ο τρόπος που η κοινωία αντιπεριωρίζει αυτούς που «βιολογικαν» για το κοινό καλό. Αν κανείς απογυμνώσει το γεγονός θα δει ότι αυτή η σπάν δεν είναι και τόσο πομπαντική. Από παιδία μάθαίνουμε ότι πρέπει να θυσιαστούμε για την πατρίδα, την οικογένεια, το κοινό καλό. Αλλάστε η δυτική κοινωία έχει χτιστεί πάνω στον ζωκράτη που νίσει το κώλειο και τον σταυρό που ο Χριστός πουάει την επανάσταση για την «επουράνια σωτηρία». Ο άνθρωπος που επαναστατεί, που στρέφεται εναντίον του καταπιεστικού συστήματος αντιπεριωρίζεται με τον χειρότερο τρόπο. Αυτός που παπαδίζει τα όηδα η αυτοκτονεί ηρωοιείται.

Ενι του παρόντος ο Τσοτσουβής, ο Πρέκας, ο Μαρβος έχουν θάψει στο κρονοντούδαπο της ιστορίας ενώ πέθαναν ποζεψώντας το κράτος. Ο νεαρός που αυτοκτονήσε έγινε ήρωας για το δριμύ κατηγορώ του ενατίων των θεατρικών κυκλώματων. Τι θα γινόταν αν αυτός αποφάσιζε να κάψει αυτά τα θέατρα και να σώσει η ζωή του; Τα Μ.Μ.Ε. θα τον αντιπεριωρίζαν με τον πιο κωδαίο τρόπο. Κοινός εγκληματίας, ψυχδίκας, πρεζδίκας, η δε θα λέγανε. Τώρα που αυτοκτονήσε έγινε ήρωας, θυσία στο

Ενάτια στους μάτους, στο παταίσιό και στο MTV

Την εποχή της ισοπέδωσης των πάντων και της παήρης μαζικοποίησης υπάρχουν ακόμα κάποιοι που κάνουν επαναστατική(;) ηουακή. Οι Τερηανοί Αταί! teenage riot πέρα από πρωτοποριακή ηουακή μπορούν να κάνουν συναυλίες που καταλήγουν σε συγκρούσεις με την αστυνομία και «πειήματα» σε νεοναζί! Μάλιστα οι ίδιοι έχουν συαληφθεί από την γερμανική αστυνομία. Στο δρόμο των ΜC5, των CRASS συνεχίζουν την παρδούη του «ANAPXIKOY» ροκ. Η εταρία που έχουν μαφίζω. Με το συνηθιμένο: «ΤΟ ΘΑΨΑΝΕ» δημιουργήσε έχει προωθήσει γκρουπ του ίδιου

KILLER και άλλα.

Ψευτοροκάδες ΚΡΥΦΤΕΙΤΕ!!!

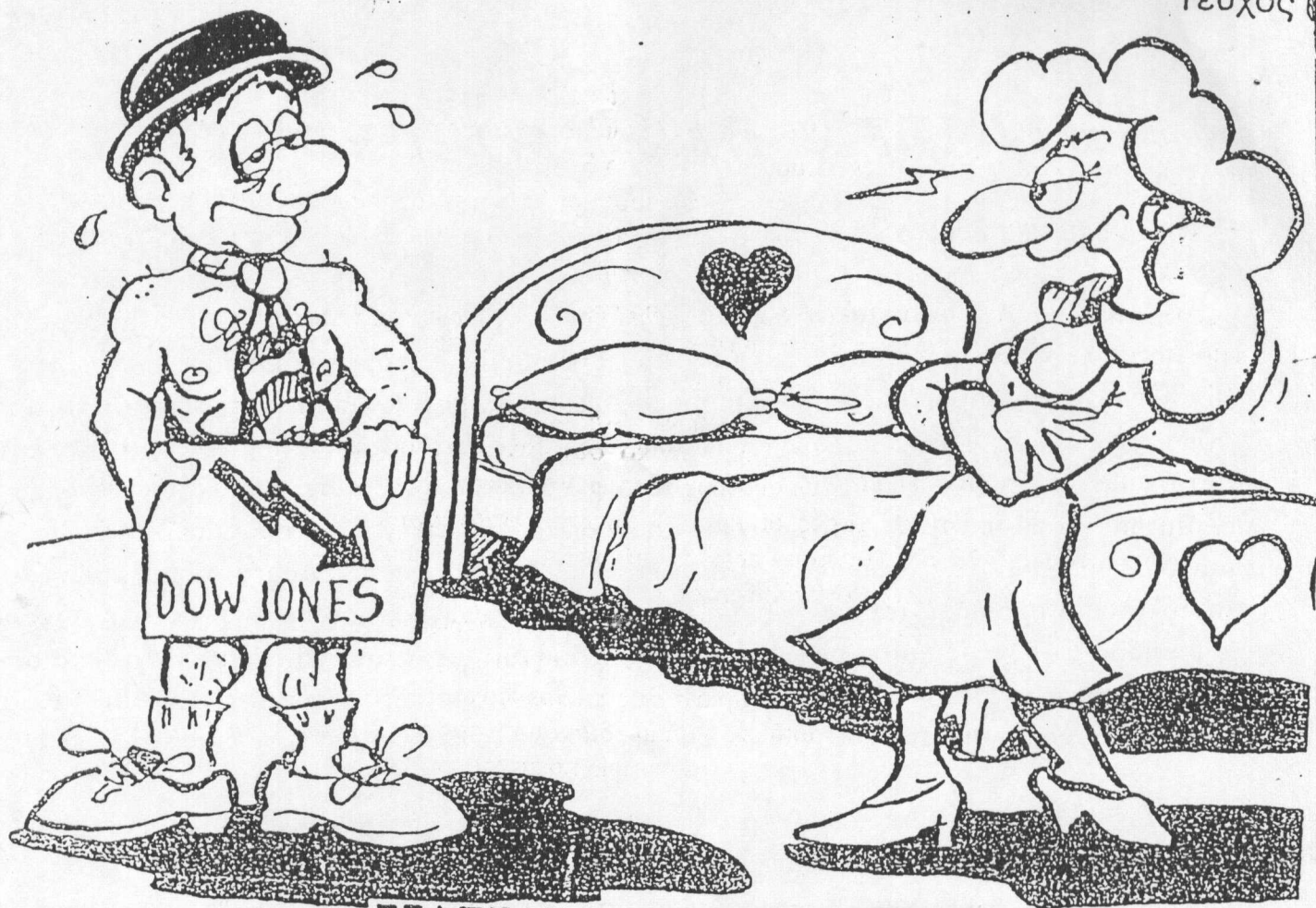
ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Τρίτη 28 Μαρτίου 2000

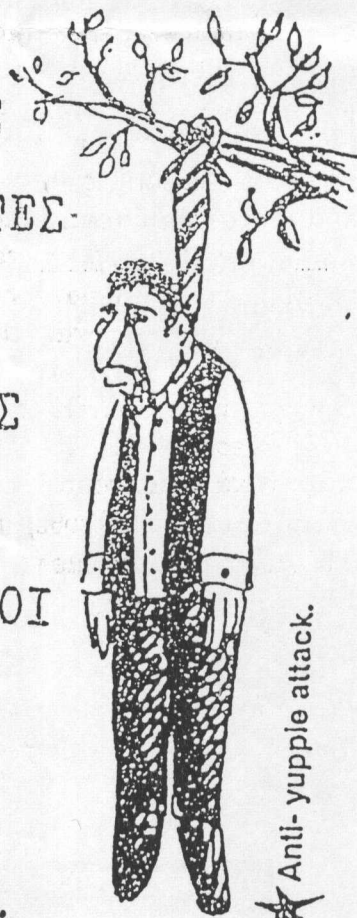
Σημιαδιακή ημέρα για τη χώρα μας, ημέρα υπερηφάνειας για την ελληνική αστυνομία, ημέρα που το έργο της για ακόμη μια φορά δικαιώνεται. Ακόμη ένας νεαρός «εγκληματίας» που υπέπεσε σε σοβαρό αδίκημα (διάρρηξη αυτοκινήτου) τιμωρήθηκε υποδειγματικά από το νόμο εις θάνατο. Το δύσκολο πραγματικά αυτό έργο ανέλαβε ακόμη μια φορά η ελληνική αστυνομία να το βγάλει εις πέρας. Συγκεκριμένα ο επαγγελματίας αστυνομικός έδειξε για ακόμη μια φορά υπερβάλλοντα ζήλο για τη δουλειά του, στέλνοντας πραγματικά το 17χρονο συνάνθρωπό μας στις ουράνιες φυλακές καταδικάζοντάς τον σε θάνατο, αδιαφορώντας για τα συγγενικά πρόσωπα του νεαρού, καθώς και την κοινωνική κατακραυγή και τις συνέπειες που μπορεί να είχε σ' αυτόν ένας φόνος. Εξάλλου γιατί να χολοσκάει η ελληνική δικαιοσύνη έκανε το καθήκον της, αθρώνοντάς τον απ' τη μια μεριά και καταδικάζοντας απ' την άλλη όλους εμάς να ζούμε σε έναν κόσμο συμφερόντων, ωφελιοτήτων και εκμεταλλεύσεων.

Στο ίδιο έργο θεατές λοιπόν, με δύο πρωταγωνιστικούς ρόλους αυτή τη φορά το θύμα απ' τη μια μεριά και τα θύματα απ' την άλλη, που αποτελούν όλους αυτούς που παρακολουδούσαν με οπάθεια και αδιαφορία τα καλοστημένα μονταρισμένα πλάνα των καβαλιών του εμπορίου, που θυσιάζουν καθημερινά στο βωμό του κέρδους την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, δίνοντας με τη σειρά τους τις δικές τους εξηγήσεις καταδικάζοντας την πράξη του θύματος και επεφημώντας την εγκληματική πράξη του μπάτσου, παρουσιάζοντάς τον ευρισκόμενο σε άμυνα απ' τον άοπλο νεαρό. Δυστυχώς οι αντιδράσεις των συγγενών του νεαρού και οι πορείες διαμαρτυρίας έπεσαν στο κενό, όχι όμως και η πρωτοβουλία 100 και πλέον αναρχικών που ξύπνησαν απ' το λήθαργο τους κοιμισμένους χωρίς άποψη θεατές με την συγκλονιστική διαδήλωση διαμαρτυρίας, η οποία κατευθύνθηκε προς το αστυνομικό τμήμα, στο οποίο οι αναρχικοί φρόντισαν για τη θερινή του διακόσμηση. Όσο οι ειρηνικές διαδηλώσεις θα πέφτουν στο κενό, τόσο οι βίαιες ενέργειες θα βρίσκονται στο προσκήνιο, ώσπου να ευαισθητοποιήσουν κάποιους αφελείς και να τους κάνουν να συνειδητοποιήσουν ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός και ποιος όχι. Άραγε την σήμερα ημέρα αξία για όλους αυτούς έχει περισσότερο μια ανθρώπινη ζωή ή ένα σπασμένο περιπολικό και μια καμένη τράπεζα. Τα κανάλια φρόντισαν και σ' αυτή την περίπτωση να παίξουν καλά το ρόλο τους, προβάλλοντας δήθεν εικόνες ντροπής για τη χώρα της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ όπως το κατεστραμμένο μπισατικό τμήμα, καθώς και εικόνες εθνικής υπερηφάνειας την προσάρτηση 10 περίπου νεαρών για τη συμμετοχή τους στα επεισόδια. Άραγε αυτή τη φορά η ελληνική δικαιοσύνη θα είναι αξιοκρατική, όπως και στη περίπτωση του μπάτσου ή ξανά μία από τα ίδια;

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΦΟΥΤΗΛΩΚΟΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ
100.5 FM

ΓΙΑ ΠΗΔΕΣ
ΕΠΕΝΔΥΤΕΣ
ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΕΣ
ΣΤΗΝ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΟΛΟΙ
ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ
(από τις
γραβάτες
ρε κουφάλες).

★ Anti-yuppie attack.

Η Ισπανία του '36

Η επανάσταση στην Ισπανία του '36 διεκδικεί την πρώτη θέση στο βάθρο των κοινωνικών επαναστάσεων του 20ού αιώνα όσον αφορά τον σοσιαλιστικό τους χαρακτήρα. Αυτό γιατί δεν ακολούθησε το δρόμο της δικτατορίας του προλεταριάτου, αλλά το δρόμο της ελευθερίας.

Έτσι η κολεκτιβοποίηση του εδάφους από τους αγρότες, των εργοστασίων από τους εργάτες και των εμπορικών επιχειρήσεων από τους υπάλληλους είχε εκπληκτικά αποτελέσματα. Μετά τη νίκη της εργατιάς πάνω στο φασιστικό πραξικόπημα, στην Καταλωνία όπου οι αναρχικοί είχαν την πλειοψηφία, αυτοί απέρριψαν την επιλογή της καταλήψεως της εξουσίας. Έτσι, διατηρώντας την πλειοψηφία, και χωρίς να επιβάλουν τον μονοκομματισμό (εν αντιθέσει προς την Ρωσία το 1917) επέτυχαν τη μεγαλύτερη σοσιαλιστική οικονομική ανακατάταξη του αιώνα.

Το πρώτο βήμα στη Βαρκελώνη ήταν η κολεκτιβοποίηση των επιχειρήσεων. Το δεύτερο βήμα ήταν η οικονομική συνεργασία μέσα στο βιομηχανικό συνδικάτο. Η κολεκτιβοποίηση επεκτάθηκε στην οικοδομία, μεταλλοβιομηχανία, στους φούρνους, στα σφαγεία, στους κινηματογράφους, στα κουρεία και στα ξενοδοχεία. Τις περισσότερες φορές οι κολεκτιβιστές εξέλεξαν ένα συμβούλιο το οποίο εν πολλοίς καθιστούσε τους διευθυντές και τους εξειδικευμένους υψηλόβαθμους διαχειριστές άχρηστους. Κατά συνέπεια, οι μισθοί των κατώτερων βαθμίδων αυξάνοντο, ενώ οι μεγάλοι μισθοί περικόπτοντο.

Τα παραδείγματα αυτοδιαχείρισης στη Βαρκελώνη είναι άπειρα. Στα τροχιοδρόμια καταργήθηκαν οι διευθυντές, αυξήθηκαν οι μισθοί των εργατών, μειώθηκαν οι ώρες της εργασίας και οι τιμές των εισιτηρίων. Παρόμοια θετικά αποτελέσματα σημειώθηκαν στις τηλεπικοινωνίες καθώς και στους σιδηροδρόμους. Επίσης δημιουργήθηκε μια κεντρική υπηρεσία διανομής τροφίμων όπου συνενώθηκαν τριάντα επαγγελματικά σωματεία (π.χ. μυλεργάτες, αρτοποιοί, κρεατοπαραγωγοί κ.α.) τα οποία προμήθευαν την Βαρκελώνη.

Στη Βαρκελώνη όπου η ουτοπία γινόταν πραγματικότητα, τα ενοίκια μειώθηκαν κατά 50% και παλάτια μετατράπηκαν σε νοσοκομεία. Επίσης κολεκτιβοποιήθηκαν οι εταιρίες υδάτων, φωταερίου και ηλεκτρισμού. Η κολεκτιβοποίηση επεκτάθηκε και στη βιοτεχνία (κουρεία, υφαντουργίες κ.α.). Ακόμη μεγάλο νεωτερισμό αποτέλεσε η ίδρυση ενός εργοστασίου για κατασκευή οπτικών μηχανημάτων.

Απ' την άλλη, στην Καταλωνία οι αγρότες χαρακτήριζαν τη γη κοινή στα μέρη όπου είχαν νικήσει τους φασίστες. Οι μικροϊδιοκτήτες σε καμιά περίπτωση δεν εξαναγκάζονταν να μπουν στην κολεκτιβοποίηση. Απαλλοτριώσιμη ήταν μόνο η γη φασιστών που είχαν συμμετάσχει στο πραξικόπημα ή μεγαλοκτηματιών. Σε κάθε χωριό οι κολεκτίβες είχαν την ελευθερία να οργανώσουν τη συνεργασία με το δικό τους τρόπο και τις συνηθειές του τόπου τους. Τέλος, όλα τα μέλη της κολεκτίβας πληρώνονταν ισάξια. Αλλού (όπως στην κωμόπολη Σολάνα) εφαρμόστηκε ο ελεύθερος σοσιαλισμός με απόφαση όλων των κατοίκων και καταργήθηκε η ατομική ιδιοκτησία. Αν και τις περισσότερες κολεκτίβες τις δημιουργούσαν αναρχικοί, υπήρξαν και κάποιες που ιδρύθηκαν από μικρομισθωτούς χωρίς ιδιαίτερη σοσιαλιστική ιδεολογία.

Τελικά, σε κάποιες περιοχές της Αραγωνίας τα οράματα του Τολστόι περί κοινοτικού χριστιανισμού έγιναν πραγματικότητα, γεγονός άμεσα συνδεδεμένο με την από αιώνων ύπαρξη κοινοτικής νοοτροπίας σε αναφορά με τη γη και τα παραγωγικά μέσα, νοοτροπία που ακόμα και ο κατώτερος κλήρος συμμεριζόταν και κήρυττε αιώνες πριν την επανάσταση. Ο ελευθεριακός σοσιαλισμός θριάμβευσε τόσο στην Αραγωνία, όσο και στη Λεβάντε και στην Καστίλη. Μπορούμε να πούμε ότι στο διάστημα πριν το κοινωνιστικό κίνημα συντριβεί από τον σταλινισμό και το Φράνκο, ο ισπανικός λαός κινήθηκε και οργανώθηκε από κάτω προς τα πάνω, κάνοντας πράξη έστω και για λίγο το όνειρο της αυτοδιαχείρισης.

«Πάντοτε ζούσαμε μέσα στην αθλιότητα, για ένα διάστημα την είχαμε συνηθίσει. Γιατί λοιπόν να μην ξαναφτιάξουμε όσα καταστραφούν και μάλιστα ακόμα καλύτερα; Δεν μας τρομάζουν τα ερείπια. Ξέρουμε ότι αυτό θα είναι το μόνο που θα κληρονομήσουμε, γιατί η αστική τάξη, στη τελευταία φάση της ιστορίας της, θα προσπαθήσει να καταστρέψει τα πάντα. Όμως το επαναλαμβάνω, δεν μας τρομάζουν τα ερείπια, γιατί κουβαλάμε ένα καινούργιο κόσμο μες τις καρδιές μας»

Durruti

Για να μπορούν οι άνθρωποι να εξουσιάζουν την λειτουργία και τους θεσμούς της σοσιαλιστικής κοινωνίας αντί να εξουσιάζονται από αυτούς, πρέπει να πραγματοποιηθεί, για πρώτη φορά στην ιστορία, η δημοκρατία. Δημοκρατία σημαίνει ετυμολογικά κυριαρχία των μαζών. Αλλά δεν παίρνουμε την «κυριαρχία» με την τυπική της έννοια. Η πραγματική κυριαρχία δεν μπορεί να συγχέεται με την ψήφο. Η ψήφος, ακόμα και η ελεύθερη - όπως είναι τις περισσότερες φορές - είναι η φάρσα της δημοκρατίας. Η δημοκρατία δεν είναι η ψήφος για θέματα δευτερεύοντα ούτε η ανάδειξη των προσώπων που θα αποφασίζουν μόνα τους, ανεξάρτητα από κάθε πραγματικό έλεγχο, για τα βασικά θέματα. Ούτε δημοκρατία σημαίνει να καλείς ανθρώπους να εκφέρουν γνώμη σε θέματα ακατανόητα ή χωρίς νόημα για αυτούς. Η πραγματική κυριαρχία είναι η εξουσία να αποφασίζεις μόνος σου για τα βασικά θέματα και να αποφασίζεις με επίγνωση. Σε αυτή την έκφραση, απόφαση με επίγνωση, βρίσκεται όλο το νόημα της δημοκρατίας. Δεν έχει κανένα νόημα να καλούνται οι άνθρωποι να εκφέρουν γνώμη, αν δεν μπορούν να το κάνουν με επίγνωση. Αυτό το σημείο έχει υπογραμμιστεί εδώ και καιρό από τις αντιδραστικές ή φασιστικές κριτικές της αστικής «δημοκρατίας» και συχνά το ξαναβρίσκει κανείς στην εμπιστευτική επιχειρηματολογία των πιο κυνικών σταλινικών. Είναι προφανές ότι η αστική «δημοκρατία» είναι μια κωμωδία - αν όχι για άλλο λόγο, επειδή κανένας μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία δεν μπορεί να αποφανθεί με επίγνωση, και λιγότερο από κάθε άλλον οι μάζες, από τις οποίες το καθεστώς κρύβει συστηματικά την οικονομική και πολιτική πραγματικότητα και το νόημα των ερωτήσεων που μπαίνουν. Το συμπέρασμα όμως δεν είναι να εμπιστευτούμε την εξουσία σε ένα στρώμα αρμόδιων και ανεξέλεγκτων γραφειοκρατών, αλλά να μετασχηματίσουμε την κοινωνική πραγματικότητα έτσι που τα βασικά δεδομένα και τα θεμελιώδη προβλήματα να είναι προσιτά στα άτομα, που θα μπορούν έτσι να αποφασίζουν με επίγνωση.

Αποφασίζω σημαίνει αποφασίζω ο ίδιος. Να αποφασίζω για το ποιος αποφασίζει δεν είναι πια εντελώς να αποφασίζω. Τελικά, η μόνη ολική μορφή της δημοκρατίας είναι η άμεση δημοκρατία. (...)

Η πιο πλατιά πραγματοποίηση της άμεσης δημοκρατίας σημαίνει ότι όλη η οργάνωση - οικονομική, πολιτική κτλ - της κοινωνίας πρέπει να αρθρωθεί σε πυρήνες βάσης που θα είναι συγκεκριμένες κοινότητες, οργανικές κοινωνικές ομάδες. Η άμεση δημοκρατία δεν απαιτεί απλά και μόνο τη φυσική παρουσία των πολιτών στον ίδιο τόπο όταν πρόκειται να ληφθούν αποφάσεις, απαιτεί επίσης να αποτελούν αυτοί οι πολίτες οργανικά μια κοινότητα, να ζουν στο ίδιο περιβάλλον, να έχουν καθημερινή γνώση των θεμάτων που συζητιούνται, οικειότητα με τα προβλήματα που πρέπει να λυθούν. Μόνο σε μια τέτοια μονάδα η πολιτική συμμετοχή του ατόμου γίνεται ολική, με την προϋπόθεση ότι το άτομο αισθάνεται και ξέρει ότι η συμμετοχή του θα έχει αποτέλεσμα, δηλαδή ότι η συγκεκριμένη ζωή της κοινωνίας καθορίζεται σε ένα μεγάλο μέρος από την ίδια την κοινότητα και όχι από όργανα άγνωστα ή απρόσιτα που αποφασίζουν για αυτήν. Κατά συνέπεια, πρέπει να υπάρχει η μέγιστη αυτονομία και αυτοδιοίκηση για τους κοινωνικούς πυρήνες. (...)

"Το περιεχόμενο του σοσιαλισμού"

Κορνήλιος Καστοριάδης

Αντί - Αλέξανδρος, αντι - Σοπενχάουερ, αντι - Βαγκνερ: μια άλλη ιστορία και μια άλλη συνείδηση.

Εκείνο που μ' ενδιέφερε τότε κατά βάθος ήταν κάτι πολύ πιο σημαντικό από ένα κόσμο υποθέσεων, οικείο ή ξένο, σχετικά με την προέλευση της ηθικής (ή για την ακρίβεια: ήταν αυτός ένας από τους πολλούς δρόμους που ακολουθούσα για να φτάσω σ' ένα στόχο). Αυτό που μ' απασχολούσε ήταν η αξία της ηθικής - και πάνω σ' αυτό το σημείο δεν υπήρχε άλλος για να εξηγηθώ μαζί του σχεδόν αποκλειστικά από τον διάσημο δάσκαλό μου τον Σοπενχάουερ, που σ' εκείνον απευθυνόταν το βιβλίο αυτό σε κάποιο σύγχρονο, το βιβλίο αυτό, με όλο του το πάθος και τη μυστική του αντίθεση (γιατί το *Ανθρώπινο*, πάρα πολύ ανθρώπινο ήταν επίσης γραφτό πολεμικής). Επρόκειτο, κυρίως, για τη αξία του μη - εγωισμού, των ενστίκτων της ευλάβειας, της στέρησης, της αυταπάρνησης που τόσο τις είχε ωραιοποιήσει στα μάτια μας ειδικά ο Σοπενχάουερ - τόσο τις είχε θεοποιήσει και εξυψώσει στις περιοχές του υπερπέραν, που τελικά παρέμειναν για 'κείνον οι καθαυτό αξίες και πάνω τους βάσισε την άρνησή του της ζωής και του ίδιου του του εαυτού. Κι όμως ενάντια σε τούτα ακριβώς τα ένστικτα ορθωνόταν μέσα μου μια δυσπιστία που γινόταν ολοένα και πιο θεμελιώδης, ένας σκεπτικισμός που γινόταν βαθύτερος με τη μέρα. Σ' αυτά ακριβώς έβλεπα το μεγάλο εμπόδιο για την ανθρωπότητα, τον υπέρτατο πειρασμό και το πλάνημα που θα την οδηγούσε... που λοιπόν,,, στο μηδέν: - Έβλεπα σ' αυτά την αρχή του τέλους, το σταμάτημα της πορείας, την κούραση που γυρίζει να κοιτάζει πίσω, τη θέληση που γυρίζει ενάντια στη ζωή, την ύστατη αρρώστια που εκδηλώνεται με τα συμπτώματα της τρυφερότητας και της μελαγχολίας: καταλάβαινα πως αυτή η ηθική της συμπόνιας που όλο και απλωνόταν γύρω απ' τον εαυτό της, που άγγιζε ακόμα και τους φιλόσοφους και τους αρρώστια, ήταν το πιο ανησυχητικό σύμπτωμα της ευρωπαϊκής μας κουλτούρας, της εξίσου ανησυχητικής, η παρέκκλιση της προς ένα καινούριο βουδισμό! Προς ένα βουδισμό ευρωπαϊκό! Προς τον μηδενισμό!..

Εγώ

Πρόσεξέ το. Μόνο αυτό έχεις.
Ποτέ δεν θ' αποκτήσεις άλλο.

«Η Γενεαλογία της Ηθικής»
Φ. Νίτσε

«ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΠΙΑ ΜΟΝΑΡΧΙΑ
ΑΛΛΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ: ΔΕ ΘΑ ΠΑΥΕΙ ΟΜΩΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ
ΚΡΑΤΟΣ, ΔΗΛΑΔΗ ΜΙΑ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑ ΕΔΡΑΙΩΜΕΝΗ
ΕΠΙΣΗΜΑ ΚΑΙ ΠΑΓΙΑ, ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΙΚΑΝΩΝ
ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΜΕ ΕΝΑΡΕΤΟ ΠΝΕΥΜΑ Η ΤΑΛΕΝΤΟ, ΠΟΥ ΘΑ
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΟΥΝ ΤΗ
ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΑΔΙΟΡΟΪΤΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ, ΤΟΥ ΛΑΟΥ,...

... ΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΟΥΧΟΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΔΕ ΘΑ ΠΑΥΣΟΥΝ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ, ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΟΣ ΘΑ
ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο, ΤΙ ΗΤΑΝ ΠΑΝΤΑ, ΣΤΟΥΣ
ΑΙΩΝΕΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ: ΕΝΑ ΚΟΠΑΔΙ.

ΑΛΗΘΟΣ ΣΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ, ΓΙΑΤΙ ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
ΚΟΠΑΔΙ, ΘΑ ΒΡΕΙΤΕ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΟΣΚΟΥΣ
ΕΤΟΙΜΟΥΣ ΝΑ ΤΟ ΚΟΥΡΕΨΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ
ΚΑΤΑΒΡΟΧΟΪΣΟΥΝ»).

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ,

1882